

חוסני מובארכ הניף את דגל מצרים. דפנה ברק היתה שם. היא ראתה את הדברים אחרת

טאבה: דגלים

וביקיני

רים על שלום, שלום, אבל כשזה מגיע לידי ביצוע...
 אני לא שמח שכל זה קורה כשאבא שלי לא בחיים, מפני שאינני שמח ש הוא לא בחיים, אבל... אבא שלי היה אנטי-ערבי. הוא לא היה נשאר כאן

מושב הכוכבים על הבימה*
 בכל פעם, מודקן אחר

טאבה, לא פגשתי ולוא כמהמרמרוויח אחר. מודקן...
 "לא מודקן" הסבירו לי המומחים, גם מי שמרוויח — מתפאר בכמה ש" הפסידו? למה? ככה. יש, כמובן, המרוויח חים, שמוזלם התהפך והרווח הקטן הפך להפסד ענק.
 "מרתק" צווחה לעברי אשה בחרד" האוכל, אחרי דוחההפסדים של בעלה, "כסף זה לא היכל"
 "ולא איכפת לך שבעלך הפסיד?" שאלתי, שאלה מטופשת כנראה, לפי המבט שבו זכיתי, עד שהבנתי: גם ה גברת מהמרת.
 קשה, קשה לטעות בהם.

נשות האח"מים

ב את לראות את מובארכ?"
 שאלה אותי גברת מצרית ממ ביבות מופלגת. הייתי מהופנטת ממ שמניה, שכוסו כגונוני הסגול (בשלל גוונים). הצלחתי לשאול רק: "ואת?"
 "אנחנו?" ציחקקה בטובלב אחרת, בחומים, שכזכירה לי את אמא-אדמה, "אנחנו מכירות אותו."
 "אישי?" התעניינתי.
 "המטופחות-המעוגלות מסכיבי, כי שלל צבעים, שנראו כאילו ברחו מא תרצה-המרת של פדריקו פליני, הביטו זו בזו ופרצו בצחוק.
 "היא, הצביעו לעבר אשה שופעת, בשלל ירוקים וסרט שחור (נוצץ) כי יוסרה. האישי היושב משמאל לא זוהה.

רביעי? קיבלתי 40 אנשים. הם עשו ניקיון פה. רואים? הסתדרתי איתם יופי. אין לי בינתיים עובדים מצריים, אבל הומנתי כמה מסונסה.

"היתה לי ברירה לעזוב כ-15 ב' חודש. החלטתי לקחת תקופת-ניסיון. אני לא חתום על שום נייר. אני יכול לקום ולעזוב מחר בבוקר. השאלה ה' יחידה היא אם העסק פה יעבור. העניין הזה של כל הפיתקות בגבול..."

"האנטי-מצריים כינינו כוראיי שלא יגיעו. שרהתיירות גידעו פת! תנסחי זאת בזוהירות — הוא ריכר על הצאת כספים מהמדינה. יש דברים חשובים יותר. כמו מה? כמו שלום."

"ביקרו כאן הרבה מצרים מאז יום הרביעי. אתמול (יום השישי) פתחתי את הכפר רישמית אחרי 15. האיסור על שיוף בעירום? זה פלברות! כינ' תיים, ממשיכים להשתוף כאן בעירום. נכון שאמרו לי שהחל כ-15 עלי לראוג לזה, אבל גם כסונסה (במלון) משתד' פים כעירום, אז אם שם..."

"אני לא מעיר על כך. אני אוהב את זה. מוקדם מדי לרבר מה השתנה. אני מבולבל. בעיקר מה שמפריע לי זה ה' גבול, וכל הניירת. זה יעצור בעד המ בקרים. אם זה לא יפתר — יהיה רע. הכעוית הן אצלנו, לא אצל המצרים. "אצלנו יושב במחסום ארם אחר, ואילו במחסום שלהם — 30."

"לא תיכננתי שיבואו מייד כהתחלה מאות אנשים, אבל זה ניסיון שכראי לנסות אותו, ניסיון מעניין. כולם מרבי

לירון ולסון:

"ה כל שלהם?" מודיע לירון נלסון. "הבן של", המנסה להר כנס לנעליו האגרותיות של האב. עור לא גמתי פרטים. אני לא יודע כמה אני מרווית, מהם התנאים. אני תחת ה' מלון (סונסה-אינפורשיונאל) — זה מה שאני יודע."
 אנחנו יושבים בפניה כפא המפור' סם בכפר של רפי, בעצם בכפר של המצרים. לא שגרחנו הצידה בגלל הרוחק (בין שמונה ל-11 אנשים באותה שעה). פשוט יש נושאים שהפינה יפה להם. מוקדם מדי לרבר. אספקה, למ' של, קניתי עוד מהספקים שלי בישר' אל. הלאה נראה. אני עובר בכפר כ' משכורת מלאה מטעם סונסה. אני לא מרגיש שהכפר לא שלי, שאני לא בעל-הבית.
 המצרים נחמרים. הם כסדר. כיום הראשון שהם נכנסו לטאבה (יום ה'

"עירום? למה לא?"

ש המגדירים זאת כ"דוקים". אחרים, המ' דקדקים יותר בפרטים מעבר למשאת-הלב ה' אומית, יקטלנו את כל המתרחש מימים אלה בטאבה תחת הכותרת: "אנומליה".
 • אנומליה היא לטעוד את סעודת לילה-השבת במלון "טאבה-סונסה-אינפורשיונאל" (השם אבי' יה, שעל שמה היה קרוי המלון, נמחק). הארוחה כללה געמילטע-פיש, שנראו משכנעים למדי, וש' בושלו על-ידי הטבח המצרי, שהגיע למקום שעות ספורות קודם-לכן (ה'הדיכו אותו...'). הרגיע אותי אחד המצרים). באשר לשאר מרכיבי הארוחה — אין לטעות בהם. הם מזכירים את המיזון במ' לונות-הפאר של קאהיה, כמו: "שרתון-גיזה" ו' "הילטון-נייל", הן בצורת הטיידור, והן מבחינת העומס שבמרכיבים. כמעט לא ניתן לנוע אחרי כמה נגיסות. לעומת זאת, לא הירשו לי לקנח בקפה וחלב אחרי המנה הבשרית (לא כשר", הוסבר לי) ותלו עיניים די נוקבות בישראל שחשק בסגיירה בלילה-שבת. "בכל זאת, יום שיש...". נאמר לנו. לידנו חייד העובד הבכיר ביותר ששובא ממצריים — הסגן של סג'מנהל המלון, ודיבר על "ביס" (שלום באנגלית, במיבטא המצרי), "ביס אנד לאב" (שלום ואהבה).
 • להיכנס לכפר של (פעם רפי, כיום לירון) נלסון ולהיעצר לצורך הזדהות ובדיקה בכניסה, עד שמ' גיע האישור הנכסף באינטרקום — זוהי אנומליה. אחרי הכניסה המפתיעה הזאת, ממתין כפר ריק; שלוש חתיכות משתופות בביקיני (לא, לא בלי), קומץ-קמץ של ישראלים, ושידי ארץ-ישראל ה' פה ברקע. ליאור יוני, גבי ברלין, אריק איינשטיין, אריק סיני — כולם מנעימים את השיוף של מעט הישראלים ושל מגיד המצרי (הסגן-שליהסגן) המופיע בכפר, כשהוא לבוש בעניבה, במיקטורן מישבצות, מביט סביבו, וישוב לצדי כשהוא נוטף זיעה וממלמל: "זוהי הפעם הראשונה שלי פה. יפה פה, יפה..." מביט בביקינים מסביב, "מה פתאום נאסור על שיוף בלי בגדיים? אנחנו מעוניינים שזה יצליח, שיבואו תיידים! מהי התיידות? זה ים, שמש, אהבה, סכסס..." השמש נותנת לו, כפי הנראה, חיוך, והוא נסחף: "שלום — צריך להי'